

[Askjær Jørgensen]

hr. finansminister. Erhvervslivet tør ikke foretage sig noget som helst, erhvervslivet tør ikke investere, erhvervslivet tør ikke tage nye initiativer. Den socialdemokratiske regering har endelig med sin forkvaklede politik i december sat erhvervslivet totalt i stå. Det er ikke et spørgsmål om, at man ikke ønsker at stoppe udviklingen, for det har man gjort. Man har slået bremsen totalt i. Der er ingen, der tør producere mere; det kan jeg godt forstå.

Man får ikke mod til at producere mere igen i Danmark, så lang tid de socialdemokratiske ministre sidder på regeringsbænke.

Camre (S):

Der må være et eller andet, hr. Askjær Jørgensen har misforstået. Det, jeg talte om som urealistisk, var en forestilling om, at det skulle være muligt lige på én gang i løbet af 1980 totalt at fjerne betalingsbalanceunderskuddet. For det må jo være forudsætningen. Hvis vi nu tænkte os den utopi – jeg skal gøre alt, hvad der står i min magt, for at det aldrig nogen sinde skal blive virkelighed – at fremskridtspartiet havde regeringsmagten, så ville fremskridtspartiet altså ikke gennemføre statslån, og så ville man komme i den situation, at man ganske enkelt ikke kunne betale for de udenlandske varer, som man skal bruge som grundlag for produktionen.

Jeg må sige til hr. Askjær Jørgensen, at den situation, Danmark er i, er en situation, der er fuldstændig parallel med den situation, næsten alle andre industrilande i den vestlige verden ser sig stillet i på grund af udviklingen i det internationale bytteforhold. Det er problemer, som ikke er specielt danske, og det er problemer, som ikke er en følge af den økonomiske politik, socialdemokratiet har gennemført.

Hr. Gammelgaard siger, at så skal man bare stramme endnu mere. Der findes selvfølgelig den mulighed, at man strammede endnu mere, at man i endnu højere grad fratog den danske befolkning forbrugsmuligheder og skruede ned for blusset. Men der er to ting, som må erindres i den forbindelse. Den ene er, at det vil være en politik, som vil føre til en ganske betragtelig stigning i ledigheden. Jeg er godt klar over, at det ikke er et

væsentligt problem for hr. Gammelgaards parti, men det er det for mit parti.

Det andet problem, der ligger i dette, er, at den økonomiske politik, som er ført, rent faktisk har medvirket til, at betalingsbalanceunderskuddet er blevet betragtelig mindre, end det ellers ville have været.

Det er så simpelt at sige som hr. Askjær Jørgensen gør: se, hvad socialdemokraterne har gjort, det har haft de og de negative effekter, og der har været en stadig stigning i underskuddet. Det er ikke nogen rimelig måde at diskutere på, hr. Askjær Jørgensen, for sagen er, at forudsætningerne, altså det, der har skabt situationen, har ændret sig. Det er ikke en følge af vores politik, men af andre forhold, og dertil kommer, at man må sige, at der vist er meget stor afstand imellem fremskridtspartiet og det konservative folkepartis midler på den ene side og vores på den anden. Det er nok, når vi kommer ned til essensen, fordi det er forskellige befolkningsgrupper, der bliver ramt, alt efter om man fører den politik, som fremskridtspartiet og det konservative folkeparti vil føre, eller den politik, som vi vil føre.

Der var en balance i de forslag, vi fremsatte i december måned, en balance, som ikke er ønsket af fremskridtspartiet og ikke er ønsket af det konservative folkeparti. De er naturligvis i deres gode, demokratiske ret til ikke at ønske denne balance, ikke at ønske denne hensyntagen. Når hr. Gammelgaard siger, at der er et stort antal medlemmer, der ikke er enige med os i vores økonomiske politik, må jeg til gengæld konstatere, at der er et stort flertal i denne sal, som står bag den økonomiske politik og den finanslov, der er gennemført, og det flertal, som står bag ved den økonomiske politik, må nødvendigvis også stille sig bag ved en optagelse af de nødvendige statslån i udlandet.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg kan jo hurtigt komme ud i en lang ideologisk debat med hr. Camre. Jeg skal gerne medgive, at det er utopisk at forestille sig, at en socialdemokratisk politiker kan gennemskue, hvordan det skulle kunne lade sig gøre at vende udviklingen, hvordan det skulle kunne lade sig gøre at fortsætte samfundet uden fortsat lånoptagelse, men rent